

Giữa những đổ nát, hoang tàn của đời sống, trong những xáo trộn bởi cuộc đời chung quanh, của niềm tin vào bước đi tương lai. Lời kinh chân ngôn bỗng trở nên mầu nhiệm, không phải vì ngôn ngữ kỳ bí ẩn chứa một huyền năng nào đó, vì tất cả đã bị giải thoát khỏi sự bám víu nặng nhọc của ký ức, của bản năng, của tiềm thức. Mọi hành động trở thành thơ dại như những tấm lòng hiến dâng cho con người. Sự giác ngộ tối thượng đến từ những vùng đất hoang tàn của tâm linh vừa sụp đổ,

những trí năng vọng ngôn, vọng tưởng v.v..chỉ còn là những cơn gió và rồi trôi đi. Vì sao chợt xuất hiện trên bầu trời, là đôi mắt sáng soi thủng màn đêm u tối và để còn người nhìn-nhận ra nhau...trong ta sao lại có người và người có mặt ở mọi nơi trong lăng kính Hoa Nghiêm và chợt thốt lênỒ người chính là đoá sen hồng sẽ rực nở trên những vũng bùn vô minh.....

TÂM LÒNG NHỮNG VÌ SAO

*Ta yêu những vì sao
Lững lơ trên bầu trời
Khi màn đêm buông xuống
Từng đôi mắt lấp lánh
Cho đời những ước mơ*

*Từng bài thơ buông rơi
Từng lời ca chơi vơi
Ru ru từng bước nhỏ
êm dịu mùi sắc hương*

*Bài kinh dâng cho ai
Lời chân tình nào phai
Ôm ôm những mộng đẹp
Từng lá thở vào mây
Từng mây chợt vui đùa*

*Ta yêu những con người
Tâm lòng đang rộng mở
Từng nhịp đập trái tim
Cuộc đời rộn niềm vui*

02.10.05